COMPLAINT

Communications under the Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights (March 23, 1976).

I. Information on the complainant:

Name:	**Berge**
First name(s):	**Herman J**
Nationality:	**Norwegian**
Date and place of birth:	**09.08.1964, Norway**
Address for correspondence on this complaint:	**665, rue de Neudorf, L-2220 Luxembourg, Luxembourg**
Submitting the communication on behalf of another person:	**Yes**
If the complaint is being submitted on behalf of another person: Please provide the following personal details of that other person	
Name:	**Lundquist**
First name(s):	**Arild** and **Terje**
Nationality:	**Norwegians**
Date and place of birth:	**10.02.1963 and 15.02.1958, Gudfjelløya, Norway**
Address or current whereabouts:	**Gudfjelløya, 7898 Limingen, Norway**
If you are acting with the knowledge and consent of that person, please provide that person's authorization for you to bring this complaint:	**Power of Attorney, dated August 15 2011**

II. State concerned/Articles violated

Name of the State that is either a party to the Optional Protocol (in the case of a complaint to the Human Rights Committee) or

has made the relevant declaration (in the case of complaints to the Committee against Torture or the Committee on the Elimination of Racial Discrimination): **Norway**

Articles of the Covenant or Convention alleged to have been violated: **Article 14** of the International Covenant on Civil and Political Rights.

III. Uttømming av nasjonale rettsmidler / Søknad til andre internasjonale prosedyrer

TILTAK TRUFFET AV ELLER PÅ VEGNE AV DE PÅSTÅTTE OFRE TIL Å OPPNÅ OPPREISNING I STATEN MHT DEN PÅSTÅTTE KRENKELSEN - PRESISER HVILKE PROSEDYRER SOM HAR BLITT FORFULGT, INKLUDERT REGRESSKRAV TIL DOMSTOLENE OG ANDRE OFFENTLIGE MYNDIGHETER, HVILKE KRAV DU HAR FREMLAGT, NÅR, OG MED HVILKET UTFALL:

Jeg representerer brødrene Arild og Terje Lundquist i juridiske saker. To søksmål anlagt av Lundquist håndteres i dag av henholdsvis "dommer" Anne Ellen Fossum og "dommer" Mary-Ann Hedlund, begge ved Borgarting lagmannsrett, Oslo, Norge.

I henhold til prinsipper nedfelt både i Den internasjonale konvensjon om sivile og politiske rettigheter (ICCP artikkel 14) og den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK artikkel 6), vil en rettshøring anses utført i strid med nevnte bestemmelser dersom vedkommende domstol på tidspunktet for behandlingen av saken var ansett ikke uavhengig. I denne sammenheng er det tilstrekkelig å vurdere håndteringen av en rettssak som å være i strid med nevnte bestemmelser hvis bare en av dommerne var ansett ikke å være uavhengig.

ICCP Art 14 lyder:

"Enhver har ved behandlingen... av spørsmål om hans rettigheter og forpliktelser i et tvistemål, rett til upartisk og offentlig rettergang ved en kompetent, uavhengig og upartisk domstol som er opprettet i henhold til lov."

ECHR Art 6 lyder:

"For å få avgjort sine borgerlige rettigheter og plikter...har enhver rett til en rettferdig og offentlig rettergang innen rimelig tid ved en uavhengig og upartisk domstol opprettet ved lov."

Fossum har opptrådt som dommer siden 1999, mens Hedlund har opptrådt som dommer siden 1990. Den 16. august 2010 ble det avdekket at verken Fossum eller Hedlund har signert sin ed / erklæring i henhold til domstollovens § 60, heller ikke har de signert sin ed i samsvar med den norske Grunnloven § 21. Problemet i denne saken er, som nettopp indikerte, at de nevnte dommerne har nektet å avgi sin ed, og opptrer av denne grunn ikke som uavhengige dommere. Som det vil bli avslørt i dette dokumentet, aksepterer presidenten i Borgarting lagmannsrett denne uutholdelige situasjonen og ser ingen grunn til å etterkomme vår anmodning om å få de nevnte søksmål prøvd av uavhengige dommere.

Jeg finner det nødvendig å informere komiteen om rettsvesenets uavhengighet, uavhengighetens rettslige grunnlag og i denne forbindelse; hvilke interesser som er ment å være beskyttet av dette prinsippet.

I sin formative studie "Judicial Ethics in Australia" (1988), har dommer James Burrows Thomas beskrevet dommeren og virkningen av hans / hennes handlinger på denne måten:

> *"Vi danner en bestemt gruppe i samfunnet. Vi utgjør en utvalgt del av et hederlig yrke. Vi er betrodd, dag etter dag, med utøvelsen av betydelig makt. Den øvelsen har dramatiske effekter på livet og formuer til dem som kommer foran oss. Borgerne kan ikke være sikre på at de eller deres formuer en dag ikke vil avhenge av vår dom. De vil ikke ønske en slik makt betrodd til noen hvis ærlighet, evne eller personlige standarder er tvilsom. Det er nødvendig for kontinuiteten i lovens system slik vi kjenner det, at det finnes standarder for oppførsel, både i og utenfor retten, som er designet for å opprettholde tilliten til disse forventningene."*

Rettsvesenet generelt og dommeren i særdeleshet har - av nødvendighet - blitt utstyrt med enorme makt. Det er derfor av stor betydning at denne makten brukes ikke bare klokt, men også i samsvar med gitte bestemmelser. Og hvis denne makten misbrukes på noen måte, må det - av åpenbare grunner - finnes et effektivt system som umiddelbart finner og eliminerer problemet.

Ifølge Anbefaling nr. R (94) 12, dens fortale, har Ministerkomiteen[1] merket seg den avgjørende rolle dommere har i å sikre beskyttelse av menneskerettighetene. Videre har denne komiteen erklært sitt ønske om å fremme dommernes uavhengighet, dette for å styrke rettssikkerheten. Komiteen ble sagt å være klar over behovet for å forsterke posisjonen og dommernes makt, dette for å oppnå et effektivt og rettferdig juridisk system. Den var også klar over ønskeligheten av å sikre forsvarlig utøvelse av rettslig ansvar som komiteen fant er en samling av rettslige plikter og myndighet/kompetanse med sikte på å beskytte interessene til alle personer. På denne bakgrunn anbefalte Ministerkomiteen at regjeringene i medlemslandene skulle vedta eller styrke alle nødvendige tiltak for å fremme rollen til den enkelte dommer og rettsvesenet som helhet, samt styrke deres uavhengighet og effektivitet, ved å implementere særlig følgende prinsipp:

Prinsipp I - Generelle prinsipper om dommernes uavhengighet

> *"Alle nødvendige tiltak bør tas for å respektere, beskytte og fremme dommernes uavhengighet. "Jfr. Nr. 1.*
>
> *"Den utøvende og lovgivende myndighet bør sikre at dommerne er uavhengige og at ingen tiltak blir tatt som kan true dommernes uavhengighet." Jfr. Nr. 2 b.*

Ved dette erkjenner og understreker Ministerkomiteen viktigheten av et uavhengig rettsvesen, samt beskyttelsen av denne uavhengighet. Dette er også kommet til uttrykk i "Forklarende Memorandum", "Kommentar til prinsippene" nr. 12 av rekommandasjon nr. R (94) som lyder:

> *"Støtte for dommernes uavhengighet er uttrykt i det første prinsippet som krever at alle nødvendige forholdsregler blir tatt for å respektere, beskytte og fremme dommernes uavhengighet.."*

[1] Europarådet

Og i No. 13:

> *"Dommernes uavhengighet bør garanteres i henhold til bestemmelsene i konvensjonen og konstitusjonelle prinsipper (jfr. punkt 2 a. av dette prinsippet). Dette kravet innebærer at dommernes uavhengighet må sikres på en eller annen måte i henhold til nasjonal lovgivning."*

En person som er utnevnt / valgt som dommer og som er klar til å starte sitt virke, kan kanskje føle seg overbevist om (eller til og med vet med seg selv) at han/hun er så uavhengig som det er mulig å bli. En slik forsikring - mot samfunnet og brukerne av domstolen - at uavhengigheten gjennom denne "følelsen" har blitt identifisert, sikret og beskyttet, er åpenbart utilstrekkelig. De fleste juridiske samfunn krever derfor en ed eller en erklæring fra dommerne, før de tar til i sitt arbeid. Professor Jacob Katz Cogan har i sitt essay: " Competition and Control in International Adjudication " beskrevet motivasjonen for denne eden / erklæring:[2]

> *"Først og fremst er internasjonale dommere begrenset av profesjonelle normer forbundet med deres stilling, primært uavhengighet og upartiskhet. Selv om slike normer eksisterer som en nødvendig konsekvens av valget av dommeren, "vil det for [en ny] internasjonal dommer kreve tilpasning og disiplin for å kunne oppføre seg på en upartisk og uavhengig måte", skriver dommer Theodor Meron. Som del av denne prosessen vil vedtekter for de fleste internasjonale domstoler kreve at dommerne, før de tar sine plasser, avgir en høytidelig erklæring som er utformet for å formidle forestillinger om upartiskhet og samvittighetsfullhet til de personer som avgir eden - med andre ord å appellere til deres "indre kompass". For å styrke sin virkning, er eder/forsikringer administrert offentlig. Dette er ment å antyde til dommeren at han eller hun er offentlig ansvarlig i tilfelle av en misligholdelse av rettslige normer for oppførsel. Det er også ment å tilfredsstille publikum at dommeren skal opptre i samsvar med normer som forventes av ham eller henne. Profesjonelle normer virker inn på dommere på to måter: som en påminnelse om avtalte rettslige standarder, og som en påminnelse om mulige konsekvenser som følge av manglende overholdelse av disse standardene."*

Eden / erklæringen besitter to uatskillelige deler av hva som til slutt (når undertegnet eller muntlig levert) bør utgjøre hva du kan kalle en "dommer sådan"; 1) den forventede uavhengighet og upartiskhet, og 2) den utnevnte personens frivillige aksept av de begrensninger som er knyttet til tittelen. Med andre ord, dersom en tilsatt dommer av en eller annen grunn nekter å erklære sin uavhengighet og upartiskhet, er han/hun ikke en dommer, og har selvsagt ikke lov til å ta plass som dommer.

I sin "Kommentarer til Domstolloven" (2000), slår lagdommer Anders Bøhn, Norge, fast at det er et obligatorisk krav om å levere en skriftlig ed / erklæring til Domstoladministrasjonen (DA) før dommeren har lov til å ta sete som dommer. Bøhn fortsetter deretter med en bemerkelsesverdig og oppsiktsvekkende uttalelse:

> *"Det er grunn til å tro at forsikring etter § 60 i en rekke tilfeller opp gjennom årene ikke er avgitt."*[3]

---

[2] Selv om professor Cogans essay dreier seg om legitimitet, ansvarlighet og godt styresett i internasjonale organisasjoner, og særlig kontroll og uavhengighet innenfor internasjonale domstoler, vil hans gjennomgang av motivene bak den påkrevde ed / forsikring også gjelde for de nasjonale domstoler og dets dommere.
[3] side 161.

Følgelig har et ukjent antall personer ("dommere") i norske domstoler ikke erklært sin uavhengighet og upartiskhet, og er per definisjon ikke å regne som dommere.

I januar 2008 begynte jeg å undersøke saken. Mine foreløpige funn gir grunn til å tro at antall "dommere" i Norge som ikke har undertegnet en ed / erklæring er betydelig høyere enn hva Bøhn vagt antyder i sin bok. Mine funn tyder på at så mange som 50 % av norske dommere ikke har avgitt sin ed. Problemet er dog at ingen av de relevante myndigheter i Norge synes å ta dette store problemet[4] på alvor. DA, som er ment å ta imot og arkivere alle eder / erklæringer, har i denne forbindelse vært uvillige til å innfri (de fleste av mine) forespørsler om skriftlige eder / forsikringer eller annen informasjon vedrørende dette problemet, noe som da skulle tilsi at nær 90 % av dommerne har nektet å avgi sin ed.

Gjennom artikler på Internett og på andre måter har jeg rådet brukere av norske domstoler til å be om eden / forsikringen hver gang de nærmer seg en dommer. Dette har - alt tatt i betraktning - ført til fantastiske tilbakemeldinger, hvilket har gitt meg tilgang til dokumenter som bekrefter at; 1) en betydelig andel av "dommere" ikke har signert noen ed / forsikring, 2) noen har signert en hjemmelaget[5] ed, og 3) at det ikke eksisterer noe system som ivaretar prosedyren fra tidspunktet for utnevnelse til det tidspunkt hvor dommeren faktisk tar sete som dommer. Denne systematiske feil i det norske rettsvesenet er sannsynligvis den viktigste årsaken til at så mange personer i Norge har vært i stand til å ta sete som dommere uten å bli bedt om å erklære sin uavhengighet og upartiskhet.

Dette problemet har nå materialisert seg i de to ovennevnte søksmål i Borgarting lagmannsrett. Som en konsekvens av det faktum at de to nevnte personene har nektet å erklære sin uavhengighet og upartiskhet, og dermed ikke er å anse som dommere i henhold til loven, har vi begjært presidenten av den aktuelle domstolen, samt DA, om å fjerne disse to personer, og distribuere de to sakene til dommere som har signert sin ed / erklæring før de tok sete.[6] I tillegg har vi begjært det norske Stortinget å ivareta den nødvendige uavhengighet i rettsvesenet, samt å iverksette gransking for å etterforske og identifisere problemet.

\- - -

I vårt prosesskrift av den 18. august 2010 informerte jeg lagmannsretten om våre funn; at de aktuelle dommerne ikke hadde (hadde nektet) avgitt noen ed, og at vi, basert på denne nye informasjonen, begjærte at rettens president skulle fjerne de nevnte dommere, og tilordne sakene til nye lovlig innsatte dommere.

Appendix # 1: Pleadings of August 18 2010.

Retten har nektet å svare på våre begjæringer.

I vårt prosesskrift av den 25. august 2010 minnet jeg lagmannsrettens president om våre tidligere prosesskrifter og gjentok våre forespørsler / begjæringer. Videre informert vi presidenten om at vi av åpenbare grunner ikke kunne adlyde/forholde oss til noen brev,

---

[4] Enhver beslutning som har blitt fattet av en person som ikke har undertegnet sin ed / erklæring anses å være en nullitet. Hva gjelder Norge vil antallet nulliteter overgå det begripelige. I denne sammenheng er det også verdt å merke seg at en person som forsettlig gir seg ut for å være dommer bryter den norske straffelovs kapittel 11 og 12.

[5] Dvs. de bruker sine egne ord, med den konsekvens at den eksakte obligatoriske ordbruk som er beskrevet i kongelige resolusjon av 13 mai 1927 er blitt opphevet / fjernet.

[6] Det sier seg selv at en person som ikke har erklært sin uavhengighet ikke kan utøve dømmende virksomhet og kan dermed ikke administrere en rettssak.

beslutninger eller krav fra disse to "dommerne" da de ikke er lovlig innsatt og dermed ikke har rett til å opptre som dommere overhodet.

Appendix # 2: Pleadings of August 25 2010.

Den 30. august 2010 leverte Lundquist en anmeldelse mot Fossum idet hun hadde 1) på kontinuerlig basis bevisst fungert som dommer selv om hun var fullt klar over at nødvendige betingelser for å være en dommer ikke var oppfylt, og 2) at hun hadde begått straffbar tilbakeholdelse av informasjon idet hun hadde unnlatt å informere både meg og mine klienter om det faktum at hun hadde nektet å avgi den nevnte eden.

Appendix # 3: Criminal complaint against "justice" Fossum of August 30 2010.

Den 31. august 2010 begjært vi DA om å gripe inn og suspendere Fossum.

Appendix # 4: Petition to the NCA of August 31 2010.

Samme dag, 31. august 2010, begjært vi det norske parlamentet om å gripe inn for å sikre uavhengigheten til rettsvesenet generelt og dermed sikre at mine klienters søksmål ble behørig tatt hånd om av sertifiserte og lovlig valgte dommere.

Appendix # 5: Petition to the Norwegian Parliament of August 31 2010.

Den 21. september 2010 leverte Lundquist inn anmeldelse mot Hedlund, basert på liknende juridiske grunner som i Fossum-saken.

Appendix # 6: Criminal complaint against "justice" Hedlund of September 21 2010.

I sitt brev til meg av 21. og 22. september 2010 gjorde lagmannsrettens president det klart at han ikke kunne se noe problem i å la personer / hans stab fungere som dommere selv om de mangler den obligatoriske ed, følgelig nektet han å etterkomme våre begjæringer.

Appendix # 7: Letter of September 21 2010 from the President of the Court of Appeals regarding "justice" Hedlund.

Appendix # 8: Letter of September 22 2010 from the President of the Court of Appeals regarding "justice" Fossum.

De to "dommerne" kunne dermed fortsette å administrere ankene samtidig som de åpenlyst bryter både norsk lov så vel som internasjonale traktater.

Den 8. oktober 2010 kontaktet jeg Stortinget igjen, hvor jeg minnet om min tidligere korrespondanse og begjæringer. Videre informert jeg Stortinget om de pågående brudd på internasjonale avtaler i forhold til rettsvesenets uavhengighet (å akseptere at én av dommerne nekter å avlegge ed er galt i seg selv, å akseptere at mer enn 50 % av dommerne nekter å avlegge ed er en menneskerettslig katastrofe).

Appendix # 9: Letter of October 8 2010 to the Norwegian Parliament.

Stortinget avsto fra å svare på mine begjæringer.

I mitt brev av 22. oktober 2010 informerte jeg Stortinget om nye funn fra vår undersøkelse av dette problemet; at selv lagmannsrettens president, Ola Dahl, hadde fungerte som dommer i mer enn ett tiår før han 26. juli 2010 signerte sin ed.

Appendix # 10: Letter of October 22 2010 to the Norwegian Parliament.

Det er bevist at Ola Dahl har fungert som dommer i Borgarting lagmannsrett siden 25. februar 1998, senest. Dahl har angivelig signert sin embetsed et år senere, 28. januar 1999. Denne ed ble mottatt av relevant myndighet (Domstoladministrasjonen) 24. februar 2010, mer enn elleve år etter at den skulle ha vært levert inn.

Det har også blitt avdekket at Dahl erklærte sin uavhengighet som dommer ved å signere og sende inn sin erklæring den 26. juli 2010.

Som tidligere forklart kan ingen ta plass som dommer dersom vedkommende nekter å signere den nevnte erklæringen, jfr. domstollovens § 60. I tillegg kan ikke en oppnevnt / valgt person ta fatt i sitt embete før han / hun har avgitt en ed til konstitusjonen og Kongen, jfr. den norske Grunnloven § 21. Dette gjøres skriftlig og følgelig er en ed ikke avgitt med mindre dokumentet er sendt til, og mottatt av, relevant myndighet, hvilket vedrørende Dahls embetsed ble gjort 24. februar 2010. Det bør bemerkes at hvis denne eden ikke har blitt avgitt innenfor et begrenset tidsrom, vil utnevnelsen og stillingen bortfalle, jfr. embetsedsloven § 3.

Dahl nektet å undertegne embetseden før han tok sete som dommer i 1997/98, dette i strid med nevnte bestemmelser. Dahls embetsed er angivelig undertegnet i 1999, men som nevnt ble ikke denne mottatt og arkivert av relevante norske myndigheter før februar 2010. Eden har åpenbart ingen rettslig gyldighet hvis den er gjemt bort et sted i Dahls egne eiendeler. Ifølge loven skal eden sendes til relevant myndighet før den valgte person tar til i sitt arbeid, jfr. embetsedsloven § 3. Dette er åpenbart ikke tilfelle i forhold til Dahl idet han har fungert som "lagdommer" i mer enn 12 år før han - av ukjent grunn - valgte å sende sin ed til Domstoladministrasjonen i februar 2010.

Videre har Dahl i 12-13 år nektet å signere og sende inn sin erklæring om uavhengighet, og det var ikke før i fjor sommer at Dahl av en eller annen grunn fant det praktisk å signere og sende inn denne erklæring. På engelsk lyder erklæringen som følger:

> *"I declare that I conscientiously will fulfil my duties as a judge – and that I will act and judge in such manner as I according to law and my consciousness can defend, and neither of hate nor friendship, neither for favour nor gift or by other reason fall away from right and justice."*

Det virker som vi har funnet årsaken til at Dahl nekter å opptre i samsvar med lov i forhold til "lagdommer" Fossums og "lagdommer" Hedlunds nektelse av å avgi eden: Han kan ikke finne noen grunn for hvorfor de skulle avgi en ed så lenge han ikke gjorde det.

Vi kan konkludere med at "presidenten" i Borgarting lagmannsrett, Ola Dahl, har fungert som en lagdommer i 12-13 år uten å møte de formelle og absolutt kvalifikasjoner som lagdommer. Signering av disse dokumentene *i dag* - på grunn av bekvemmelighet eller etter instruksjon - vil ikke gjøre Dahl "mer dommer" enn han har vært de foregående 12-13 år. I denne sammenheng er det et faktum at han har nektet å signere disse dokumentene i mer enn ett tiår, følgelig har han - hver eneste dag som "dommer" - foraktet de universelle motiver som ligger til grunn for de nevnte bestemmelser, bestemmelser som ble etablert for å sikre rettsvesenets uavhengighet og for å beskytte brukerne av domstolen. Ingen kan

stole på eller tro at Dahl virkelig mener det han har undertegnet den 26. juli 2010 idet han altså i mer enn ett tiår nektet å signere disse ordene om uavhengighet. Denne konklusjonen er sterkt støttet av det faktum at Dahl, som president i lagmannsretten, likevel aksepterer at hans domstol er besatt av "lagdommere" som konsekvent nekter å; 1) avgi embetsed og 2) signere sin uavhengighetserklæring (den juridiske ed).

La meg understreke det faktum at Norge har underskrevet og ratifisert Konvensjonen og relevante protokoller og har derfor fritt og formelt lovet å respektere den nevnte konvensjon, dens protokoller, forpliktelser.

Konsekvensene av presidentens motvilje mot å avlegge eden er at alle avgjørelser som han har deltatt i siden han urettmessig tok sete som dommer i 1998 anses å være ugyldige. Videre, i henhold til den norske straffeloven, paragraf 110, er det straffbart å handle mot ens bedre vitende uavhengig av motivasjon eller utfallet av handlingen. Presidenten har i tråd med hans likesinnede "dommere" krenket den nevnte paragraf på en daglig basis siden det tidspunkt de tok sete som "dommere". I lys av presidentens handlinger burde hans ed ha vært avvist, blankt.

Stortingets justiskomites respons på vår begjæring, datert 27. oktober 2010, er i seg selv et brudd på den norske grunnloven, hvor komiteen utaler at:

> *"Interne forhold[7] ved domstolene hører ikke inn under komiteens ansvarsområder, og komiteen finner således ikke grunnlag for å gå nærmere inn i saken.. "*

Appendix # 11: Letter of October 27 2010 from the Parliamentary Standing Committee on Justice.

DA og justisministeren er fortsatt tause.

I lys av det som er sagt ovenfor, er mine klienter åpenbart ikke tilbudt en rettferdig rettergang ved en uavhengig domstol i Norge. Tvert imot, viser tausheten fra Domstoladministrasjonen og den umiskjennelige respons fra lagmannsretten, og fra det norske Stortinget, 1) en kontinuerlig, systematisk og fremfor alt - akseptert overtredelse av de nevnte bestemmelser (følgelig er administrasjonen av søksmålene på en kontinuerlig basis i strid med artikkel 14 i konvensjonen), og 2) at det ikke eksisterer nasjonale rettsmidler tilgjengelig å uttømme, hvilket igjen gir svar på spørsmålet om skritt er tatt for å få oppreisning av den innklagede stat for påståtte overtredelse.

* * *

HVIS DU IKKE HAR UTTØMT DISSE RETTSMIDLER PÅ GRUNNLAG AV AT DERES SØKNAD VIL BLI URIMELIG LANGVARIG, AT DEN IKKE VILLE VÆRE EFFEKTIV, AT DEN IKKE ER TILGJENGELIGE FOR DEG, ELLER FOR NOEN ANNEN GRUNN, VENNLIGST FORKLAR DINE GRUNNER I DETALJ

Av de fakta og grunner som er nevnt ovenfor, er det klart at ethvert forsøk på å avhjelpe den nevnte rettslige situasjonen i Norge vil være nytteløs og ineffektiv.

* * *

[7] Dvs. hvorvidt en person kan nekte å avlegge eden og fortsatt fungere som en dommer

HAR DU SENDT SAMME SAK FOR AVGJØRELSE UNDER ANNEN INTERNASJONAL PROSEDYRE ELLER AVGJØRELSE (EKSEMPELVIS DEN INTER-AMERIKANSKE KOMMISJON FOR MENNESKERETTIGHETER, DEN EUROPEISKE MENNESKERETTIGHETSDOMSTOL ELLER DEN AFRIKANSKE KOMMISJONEN FOR MENNESKER OG FOLKS RETTIGHETER)?

Ja. Den 8. november 2010 innlevert Lundquists en søknad til menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg, og hevdet overgrep mot EMK artikkel 6 og 13.

* * *

HVIS JA, FORKLAR HVILKEN PROSEDYRE (R) SOM HAR BLITT, ELLER BLIR, FORETATT, HVILKE KRAV DU HAR GJORT GJELDENDE, TIL HVILKE TIDER, OG MED HVILKET UTFALL:

31. mai 2011 ble søknaden erklært uantakelig, idet retten (ene-dommer avgjørelse) hadde funnet at kravene i konvensjonen ikke hadde blitt oppfylt. Sakens materielle side ble ikke vurdert av retten.

IV. Facts of the complaint

FORKLAR, I KRONOLOGISK REKKEFØLGE, FAKTA OG OMSTENDIGHETER FOR DEN PÅSTÅTTE KRENKELSE. INKLUDER ALLE SAKER SOM KAN VÆRE RELEVANTE FOR VURDERINGEN OG VURDERING AV DITT TILFELLE. VÆR SNILL OG FORKLAR HVORDAN DU MENER AT FAKTA OG OMSTENDIGHETER SOM ER BESKREVET KRENKER DINE RETTIGHETER.

I forhold til fakta i denne klagen viser jeg til det som er nevnt under punkt III ovenfor.

Jeg har allerede nevnt at enhver person under Konvensjonen hvis rettigheter eller forpliktelser står på spill, har rett til å få de nevnte rettigheter og plikter prøvd gjennom (vurdert av) en rettferdig og offentlig høring av en uavhengig og upartisk domstol opprettet ved lov. En person som er valgt til å tjene som dommer er av grunner som er nevnt ovenfor forpliktet til å erklære sin uavhengighet før vedkommende tar sete, noe som gjøres ved å avgi en ed. Dette betyr igjen at enhver person under konvensjonen har rett til å få sine rettigheter og plikter prøvet av en domstol sammensatt av dommere som har avgitt sin obligatoriske ed.

Dersom den valgte personen avviser eller ved hvilkensomhelst handling avstår fra å avgi den nevnte ed, kan denne personen ikke ta plass som dommer. Skulle dette likevel skje - noe som synes å være tilfelle i de fleste domstoler i Norge - vil enhver beslutning fattet av en domstol sammensatt av en slik person anses som ugyldig. En annen konsekvens av en slik prosedyre er at den gitte borgers rettigheter, nedfelt i Konvensjonens artikkel 14, er blitt krenket.

Det er et faktum at både "lagdommer" Hedlund, så vel som "lagdommer" Fossum - til tross for at de nekter å avgi sin obligatoriske ed (som igjen betyr at disse to personene ikke er dommere) - fortsetter å administrere ovennevnte søksmål, mot mine klienters protester og konvensjonelle rettigheter.

Videre er det et faktum at lagmannsrettens president, så vel som det norske parlamentet og justisministeren aksepterer det ulovlige forholdet, dette på bekostning av mine klienter.

Til slutt vil jeg gjerne understreke konsekvensene av det norske Stortingets og lagmannsrettens president sin tilnærming til problemet (se vedlegg # # 7, 8 og 11 ovenfor):

Gjennom disse brevene uttaler forfatterne klart; 1) at de ikke bryr seg om hvorvidt dommerne har erklært sin uavhengighet og sendt inn sin ed eller ikke, og 2) at verken presidenten eller Parlamentet vil adlyde noen traktater eller anbefalinger inneholdende forestillingen om at "*Alle tiltak bør tas for å respektere, beskytte og fremme dommernes uavhengighet.*"

Lagdommernes handlinger samt regjeringens og Stortingets aksept av denne ulovlige praksisen, er i åpenbar strid med Konvensjonens artikkel 14. Krenkelsen er åpenbar, dokumentert og udiskutabel.

* * *

Noen få ord må nevnes om ovennevnte rettssaker i Borgarting lagmannsrett, dette for å gi Komiteen et bilde av hvorfor Lundquists forespørsler om en rettferdig rettergang blir avvist igjen og igjen av presidenten i denne retten.

Saken som **Mary-Ann Hedlund** er satt til å administrere i Borgarting lagmannsrett gjelder erstatningssak mot Justis- og Politidepartementet. Det er brakt på det rene at Staten har begått en rekke tinglysningsfeil på Lundquists eiendom (hvor uvedkommende gjennom disse ulovlige tinglysingene har tiltvunget seg 90 % av Lundquists eiendom) med den konsekvens at domstolene i 1992 feilaktig fradømte Lundquist nesten all den eiendom som frem til det tidspunkt hadde vært i familiens eie siden 1885. Dermed mistet Lundquist næringsgrunnlaget og livsgrunnlaget og har etter dette måttet leve på resteiendommen som kun har gitt mulighet (anledning) til et eksistensminimum.

Lundquist fant i 2005 beviset (et delings- og skyldsettingsdokument fra 1886) som klart dokumenterte Statens tinglysningsfeil og domstolenes feilaktige dom. På dette grunnlag ble det reist erstatningskrav mot Justis- og politidepartementet.

Lundquist tapte erstatningskravet mot Staten i Oslo tingrett. Det har vist seg i ettertid at dommeren som behandlet saken i Oslo tingrett, Helen Andenæs Sekulic, ikke hadde avgitt dommerforsikring eller ed da hun avgjorde saken.

Lundquist anket saken til Borgarting lagmannsrett, men så viser det seg altså at heller ikke Mary-Ann Hedlund har avgitt dommerforsikring og ed. Saken skal av disse grunner sendes tilbake for ny behandling i tingretten, men som vi nå vet vil presidenten selvsagt ikke etterkomme denne anmodningen (ikke før det internasjonale samfunnet setter en stopper for denne ulovlige praksisen) idet han ikke ser noen problem i å la "dommerne" som mangler rettslig ed (dommerforsikring) delta i rettslige pådømmelse.

Saken som **Anne Ellen Fossum** er satt til å administrere i Borgating lagmannsrett gjelder en sak mot Landbruks- og matdepartementet hvor Stortinget opphevet en lov – vedrørende ekspropriasjon – *med tilbakevirkende kraft*, og med den konsekvens at Lundquist ble rammet direkte og personlig av lovendringen.

Som følge av at Staten (gjennom ovennevnte dom fra 1992) på rettsstridig vis hadde fratatt Lundquist 90 % av eiendommen og derved store deler av næringsgrunnlaget, søkte Lundquist i 2004 Staten om hjelp – gjennom ekspropriasjon – til å få kjøpt eiendom og dermed få forbedret resurs- og livsgrunnlaget. Søknaden lå til behandling i Statens landbruksforvaltning, hvor den ble liggende inntil Stortinget hadde opphevet ekspropriasjonsparagrafen i Jordloven med tilbakevirkende kraft og med den konsekvens at søknaden til Lundquist ble avvist.

Lundquist ble informert om at deres søknad var den eneste ekspropriasjonssøknaden som lå til behandling på tidspunktet for lovendringen, hvilket betyr at lovendringen var ment å ramme Lundquist personlig.

Lundquist har senere hen krevd å få utlevert forarbeidene[8] til fjerningen av ekspropriasjonsparagrafen i jordloven, men Staten nektet å utlevere disse bevisene. Lundquist gikk da til rettssak med krav om at Staten måtte fremlegge bevisene. Staten nektet fortsatt å utlevere bevisene.

Dommer Oddmund Svarteberg ble trukket ut til å behandle saken i Oslo tingrett og utsatte behandlingen av saken i påvente av at Staten skulle fremlegge bevisene. Staten nektet og ble derfor av dommeren varslet om straff og mulig uteblivelsesdom imot seg dersom Staten skulle nekte å fremlegge bevisene innen en gitt frist.

Kvelden før Lundquist skulle møte til hovedforhandling i Oslo tingrett, fikk de beskjed om at dommer Oddmund Svarteberg var fjernet fra saken og at dommer Jannicke Johannesen var plukket ut som ny dommer.

Under rettssaken (før behandlingen startet) protesterte Lundquist på skiftet av dommer, til ingen nytte. Sorenskriveren Geir Engebretsen hadde nemlig håndplukket Jannicke Johannesen til ny dommer og under rettsmøte bekreftet Engebretsen at han der og da utnevnte Jannicke Johannesen til ny dommer. Handlingen er straffbar idet domstolslederen ikke har lov til å fjerne en sak fra en dommer og plukke ut en ny dommer til å overta saken.

I ettertid har vi fått bekreftet at heller ikke Jannicke Johannesen har signert på verken dommerforsikring eller ed. Det er på dette grunnlag ikke så overraskende at Johannesen i tråd med statens interesse nektet å følge opp Svartebergs krav om fremleggelse av bevisene, og varselet om fraværsdom. Under hovedforhandlingen – hvor hun altså bevisst hadde forpurret Lundquists krav om bevisfremleggelse – fant hun det (naturlig nok) ikke bevist at Staten hadde opphevet loven for å ramme Lundquist.

Som det fremgår av det som er sagt ovenfor under punkt III og IV, fremstår det som rimelig klart at verken Regjeringen eller Stortinget har noe som helst ønske om å bidra til å rette opp domstolens manglende uavhengighet til Staten. I så måte synes det som at både Regjeringen og Stortinget føler seg særdeles komfortable med å ansette dommere som nekter å erklære sin uavhengighet til Staten. I saker hvor Regjering og Storting har begått overgrep mot befolkningen kan Domstoladministrasjonen derfor, i samarbeid med regjering og storting, håndplukke dommere som er på deres (statens) side, de såkalte statsvennlige dommere. Statens overgrep mot befolkningen vil av disse grunner ikke kunne bli avdekket.

---

[8] Dvs. interne notater, intern kommunikasjon og for øvrig all korrespondanse m. v. mellom Landbruks- og matdepartementet og andre departementer angående forberedende arbeid med lov av 8. desember 2006 nr. 68 om endringer i jordlova m. v.

La meg legge til enkelte helt essensielle opplysninger vedrørende domstolene og deres eksistens: Domstolene er til for å skipe rett (administrere rettferdighet) og ikke for å gå statens eller en enkelt parts ærender. Dersom et samfunn ikke kan tilby sine innbyggere et uavhengig rettssystem av høy kvalitet, kan det heller ikke fungere. Det finnes derfor grunnlag for å stille store krav til dommerne og domstolene. Karakteristisk for en rettsstat er at rettsvesenet er uavhengig av den politiske makt. I dag sees det også som en selvfølge at domstolene skal være selvstendige og uavhengige i denne forbindelse. Av særlig betydning er domstolenes oppgave i en rettsstat: å utgjøre et vern for den enkelte borger mot maktmisbruk fra offentlige.[9] Oppsummeringsvis kan en konkludere med at den norske regjering, ved å akseptere den ovennevnte praksis, ikke bare krenker konvensjonens art. 14 men også alle prinsipper som disse ord er bygget på,

Manglende embetsed og dommerforsikring hos dommere er det mest synlige bevis på at staten ikke krever eller forventer at den gitte dommer skal beskytte borgerne mot overgrep fra det offentlige. Norske dommeres hovedoppgave er ikke lenger å beskytte borgerne mot overgrep / krenkelser fra det offentlige, men heller å la seg håndplukke når regjeringen finner det nødvendig; å bli brukt (og til en viss grad; utnyttet) av regjeringen til å dekke over eventuelle misbruk / overtredelser begått av Regjeringen og Stortinget (og andre offentlige etater), og til slutt; å avsi rettsavgjørelser i favør av Regjeringen og dermed beskytte statens interesser og handlinger uavhengig av lovligheten av disse.

Basert på dette grunnlaget ber vi komiteen om å finne Norge skyldig i krenkelse av artikkel 14 i FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter.

Author's signature

LUXEMBOURG 15/8-2011

Place and date

[9] Domaren i Sverige inför framtiden, Del A (SOU 1994:99), s 31 – 41.